

Životopis Isidora Zorzana

Isidoro Zorzano rođen je u Buenos Airesu 13. rujna 1902. Umro je na glasu svetosti 15. srpnja 1943.

27.12.2016.

Isidoro Zorzano rođen je u Buenos Airesu (Argentina) 13. rujna 1902. godine. Bio je treće od petoro djece španjolskih imigranata. 1905. godine nakon što je ekonomska situacija postala sigurnija, njegovi roditelji odlučili su vratiti se u Španjolsku, iako s mogućnošću eventualnog

povratka u Argentinu. Obitelj se preselila u Logroño gdje je Isidoro završio osnovno i visokoškolsko obrazovanje. 1912. godine iznenada mu je preminuo otac, a njegova majka je odlučila ostati u Logroñou.

U siječnju 1916. godine susreo je Josemaría Escriváu, novog kolegu koji je upravo stigao iz Barbastroa. Njih dvojica postali su prijatelji. Isidoro je diplomira na visokoj školi 1918. godine i započeo pripreme za prijemni ispit na Posebnu školu za industrijske inženjere u Madridu, gdje se i preselio u listopadu 1919. godine. Dok je još bio adolescent Isidoro je intenzivirao svoj vjerski život, a tražio je i pomoć svećenika koji bi ga savjetova po pitanjima kršćanstva. Vršio je djela milosrđa, a kad bi ga neki prijatelj nešto zamolio, „bio je uvijek spreman pomoći bilo kome i u bilo kojem času“.

1924. bankrotirala je španjolska banka „Rio de la Plata“ i Zorzanovi su izgubili gotovo svu ušteđevinu. Isidoro i njegov mlađi brat Francisco, pomišljali su prekinuti studije kako bi se zaposlili i pomogli obitelji. Ipak njihova majka i dvije sestre zatražile su od njih da nastave studije, pa je Isidoro počeo podučavati kako bi priskrbio nešto novca.

U lipnju 1927. godine Isidoro je stekao diplomu industrijskog inženjera. Započeo je predavati u učilištu koje je pripremalo studente za prijemne ispite za škole industrijskog inženjerstva, a također je kratko radio u brodogradilištu „Matagorda“ u gradu Cádiz. Ubrzo je odlučio preseliti u Malagu i zaposliti se u „Andaluzijskim željeljeznicama“, a također i držati nastavu na „Industrijskoj školi“.

U to vrijeme Isidoro je počeo osjećati dublji duhovni nemir. 24. kolovoza

1930. godine vodio je poduži razgovor sa sv. Josemaría Escriváom, svojim bivšim visokoškolskim kolegom, koji je tada već pet godina bio svećenik. Sv. Josemaría objasnio mu je poruku Opusa Dei, osnovanog 1928. godine. Svrha Opusa Dei je poticati traženje svetosti i apostolata kroz profesionalni rad i ispunjavanje svojih svakodnevnih dužnosti. Isidoro je odmah vidio da taj ideal u potpunosti odgovara njegovim osobnim težnjama i odlučio se priključiti Opusu Dei.

Vratio se u Malagu i svojim uobičajenim svakodnevnim dužnostima, ali sada je sve bilo obasjano novim svjetlom. Produbio je svoj molitveni život i svakog dana je ustajao ranije kako bi mogao prisustvovati sv. misi i primiti sv. Pričest. Također je velikodušno pomagao siromašne, odlučio je mnogo sati podučavati siromašnu djecu u školama koje su vodile č.s.

Klanjateljice i Isusovac otac Manuela Aicardo. Jedan od njegovih učenika iz Industrijske škole, koji mu se pridružio na izletu planinarskog kluba, posvjedočio je da je on bio vrlo druželjubiv i bilo je lako s njim naći zajednički jezik. Bio je vrlo ugodnog temperamenta i koristio je svaku priliku služiti drugome i približiti ga Bogu. Jedan od njegovih kolega sa sveučilišta, kojeg je također upoznao u Malagi, pripovijeda da iako je imao primanja koja bi mu omogućavala sasvim lagodan život, on je u stvari živio skromno jer je zarađenim novcem pomagao svoju obitelj i davao onima kojima je bilo potrebno.

Bio je poznat po osjećaju za pravdu i bliskošću s radnicima koju su radili pod njegovim vodstvom. Nije diskriminirao nikoga zbog njegovih političkih ideja, brinuo je i služio svakome, kako u uredu tako i u školi. Njegovi studenti se prisjećaju da je

ponekad dodatno podučavao, bez naknade, kako bi svaki student mogao naučiti gradivo i položiti njegov ispit. 1936. godine započelo se širiti žestoko protureligijsko djelovanje i okolina u gradu postala je vrlo neprijateljska. U lipnju su mu neki podređeni radnici rekli da su određene političke grupe odlučile ubiti ga jer je bio katolik. Zbog toga se preselio u Madrid.

Nedugo nakon toga započeo je građanski rat na području pod kontrolom komunista i anarhista te je započeo nasilan progon vjernika. Sv. Josemaría i šačica mladića koja je pripadala Opusu Dei morali su pobjeći ili bi bili zatvoreni zbog svoje katoličke vjere. Isidoro je mogao napustiti Španjolsku ali je odlučio ostati u Madridu jer se nije želio odvojiti od ostalih. Oslanjao se na nesigurnu zaštitu radnog lista iz Buenos Airesa. Iako je znao da mu je život stalno u opasnosti, pomagao je

zadržati članove Opusa Dei u
jedinstvu sa sv. Josemaríaom i jedne
prema drugima.

Tih godina pomagao je mnogim
ljudima ne samo duhovno nego im je
i priskrbljivao namirnice i hranu
koju je nabavljao uz velike vlastite
žrtve, dajući mnogo od onoga što je
njemu samome bilo potrebno zbog
čega se jednom čak i onesvijestio na
ulici. Tih mjeseci njegova ljubav
prema Euharistiji bila je očita.

Usprkos svim zabranama nosio je sv.
Josemaríai i nekim drugim
svećenicima hostije i vino koji su bili
potrebni za tajno slavljenje sv. mise.
Također je skrivao posvećene hostije
u svojoj sobi kako bi se oni koji su se
skrivali mogli pričestivati.

Obavještavao je one koje je znao o
mogućnostima slavljenja sv. mise u
određenim stanovima.

Nakon rata, Isidoro je prihvatio
službu u Madridu u „Nacionalnim

zapadnim željeznicama“. Kolege su posvjedočile da je „imao veliki moralni autoritet nad podređenima, najprije jer je imao veliki talent i izvanrednu stručnost te nadalje jer je suradnja s njim bila toliko topla i očinska da mu se ništa nije moglo odbiti“. Sv. Josemaría ga je imenovao administratorom apostolskih djela Opusa Dei. Taj zadatak obnašao je velikodušno i ponizno, nikada ne gubeći mir u stalnoj borbi s financijskim poteškoćama u provođenju apostolskih inicijativa koje su uvijek bile na gubitku.

Poznavao je i ljubio Kristov život u svakom detalju i imao je utočište u Gospi sa sinovskom privrženosti. Njegovo služenje drugima i tankoćutnost prema malim stvarima proizlazili su iz Velike ljubavi prema Bogu. Svjedok koji ga je poznavao dok je bio u Madridu napisao je da je vidio „u njegovim djelima i riječima u izražaju njegove duše

veličanstvenom načinu života s jednostavnošću i prirodnošću heroizam običnog života uronjenog u Boga. Kad sam bio s Isidorom, osjećao sam Božju prisutnost na jednostavan i nenametljiv način“.

Početkom 1943. godine dijagnosticiran mu je maligni limfom. Bolest je prihvatio hrabro i prepuštajući se Božjoj volji. Jedna od bolničarki koja se brinula o njemu prisjetila se: „Nikad ništa nije trebao, sve mu je bilo dobro i nikad se nije žalio“. Umro je na glasu svetosti 15. srpnja iste godine u svojoj četrdesetoj godini života. Bio je pokopan na groblju „La Almudena“. Jedan njegov suradnik iz „Zapadnih željeznica“ je rekao: „Kad smo razgovarali o našim šefovima, uobičajeno je bilo reći: 'Gospodin Isidoro je svetac.'“

2009. godine njegovi posmrtni ostaci prebačeni su u crkvu Sv. Alberta

velikog u Madridu, gdje i sada
počivaju.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/zivotopis-
isidora-zorzana/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/zivotopis-isidora-zorzana/) (5.08.2025.)